

הכול החלטה יהודית וארשאי, אשר בנו זכה בשחרור מן הצבא ינדב 25 רובל לקרן זו⁷.

מוקף משפחה גדולה של בניים ונכדים, הייתה הרגשות הטובה ביותר של רב מילוס בחוג המשפחה, ביחוד כשגופו נחלש ביותר. גם צרות המשפחה דיבאו אותו. ב-1869 נפטרה בתו מלכת, אשת צבי זאב בן שלמה בלומברג. בערב סוכות תר"ל (1869) נפטר נכדו המהונן בן השבע עשרה, יהיאל מיכל אפשטיין, בנו של פנהס זימל אפשטיין.⁸

בעניינים היהודיים כלליים נטל הרב מילוס חלק רק פעם אחת. היה זה בשנת 1869, בשעת המחלוקת בין חצר ריזין לבין הרב מצאנז הצדיק ר' חיים האלברשטאם. כשהיצאו החסידים בעילותם נגד הרב מצאנז חתמו מאות בניים על כרונ מחתה, ובתוכם גם רבת הכול של ווארשא.⁹

סורה קלה התחוללה בשנת 1867 בשעת הבחריות לקהילה. חלק מן האורתודוקסים ניהלו תעמולת נמרצת נגד הרב מילוס, כדי שלא יתערב בבחירות. את התעמולה ניהל ז肯 הדינינים ר' לייבל הייזר, ששימש ממלא מקומו של הרב מילוס כשגורש מווארשא. הייזר השתוקק מאד להיות רבה של ווארשא. בעצומה דרש שלא יתנו לבוחר במחותנו של הרב מילוס, זשה אולרייך, ובמשה פינקינד ראש הקהילה, כי הם ממלגתו של הרב מילוס. אך המושל התעלם ממערכיה זו, כיון שנשאה אופי פוליטי מובהק.¹⁰

החלופין שנעשו בהנהגת הקהילה ב-1867 לא השפיעו על מעמדו של הרב מילוס בקהילה. יושב אוחל זה נחנס כולם בחור עבודתו שלו. בbijuto נתן שיעורים והיה מוקף תלמידים, בתוכם מי שהיה לאחר מכן רבן רבן

⁷ תודות להרב מילוס התירו להקים וועדים כאלה בכל מחוזות פולין. כדי לפדות מגויס אחד צריך היה לשלם 400 רובל. בוועד שבמלחמת הגיאוס ישב עסקן יהודי פופולארי, יאשקה בארכאן ("המגיד", 1866, 4). על בר כותב גם חיים יהודה אנגלטשיך בניגראפיה שלו על הרב מילוס בשם "ספר איש חיל", קראקא, תרל"א. העסכנים החשובים ביותר בוועד נימנו כאן לפ"י ההסתדרים ב"אייזראעליטה" (1875, 1) ואחרים מעתוני התקופה. על קשריו של הרב מילוס עם המושל ברג מוסר אלכסנדר צדרבוים פרטם מעניינים ("המליץ", 1879, 35). שניים חשובים העסכנים, בארכובך ואנגולמאן, השאירו בצוואתם כסף אותה קרן.

⁸ על חי משפחתו של הרב מילוס: פייבל שיפר, "מהלכים עם אנשים", תרכז (עם הקדמה מאת יעקב גולדמאן), חארשה 1867, עמ' 170.

על האסונות במשפחה הרב מילוס מסופר בהספר עליו "זובב" שפטין ישנים" מאות בנימין דוד רבינובייך, ווארשא, 1870, 16 עמוד. נזכרו פסה, אשת ר' משה אולרייך, מתה ב-1873 בגיל 30 ("אייזראעליטה", 1873, 38).

⁹ שאול גינצבורג, "היסטורייש וערק", עמ' 118.

¹⁰ לפי מחקרו הנ"ל של ד"ר הלל זידמאן.